

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Starček. *)

I.

En starček je živel
Na vinskih gorah,
So prav'li je b'lo na Dolenjskem.
Da rad je on držal
Kozarček v rokáh —
Zahajal k prijatlom je pevskim.
Ko ura pa pride,
Ločitve je čas,
On vzame kozarček
In reče na glas:
Oče nebeški glej,
Še en kozarček zdej,
Hvalo bom vekomaj, vekomaj pel.

II.

Ko sodbe čas pride,
Zveličan' hité
K veselju, svitlobo obdani.
Bog oče na tronu
Pa gleda vrsté,
Se k Petru obrne po strani:
Glej doli še eden
Za vratmi stoji
Z rudečim obrazom,
Ga nekaj skrbi.
Peter ga pripelja,
Toži srdito ga:
Tega gospod le dol' v brezno pahni.

III.

Peklenščki so zanjga
Gromado zak'ril,
Najhujše orožje priprav'jo.
Že zdavnaj bi radi
Ga v kremplje dobil',
Bi z vodo napajal ga radi.
Ker vince je ljubil
Je služil hudič',
Mu bomo zakur'li,
Da joj bo in krič.
On bo za vsak bokal
Oster odgovor dal,
Dosti je tukaj od njega že prič.

IV.

Glej starček ves zgrevan
Pred tronom stoji,
Bog reče vesele besede:
Pojd' notri k veselju
Zdaj večnemu Ti,
Pravični le sam ga posede,
Pač pil si na svetu
Le vince Ti rad,
Zató saj vstvaril
Sem trtice sad.
Piti vesel ga sme,
Kdor ima čist' srcé,
S'cer si življenja je večnega tat.

V.

Bog oče zdaj Petru
Prijazno pové,
Da sabo naj starčeka pelje.
Naj vinca natoči
Mu s trte sladke,
'Z nebeškega soda veselje.
Z obema rokama
Je kup'co prijel,
Jo kvišku povzdigne
In reče vesel:
Oče nebeški glej,
Še en kozarček zdej,
Hvalo bom vekomaj, vekomaj pel.

*) Lepa ta napitnica vzeta je iz naroda. Peva se po uprav krasnem napevu in besede in napev se tako ljubo ujemajo, da v veseli družbi ni kmalu prikladneje pesmi. Ni nam znano, kdo je pesem zložil, kdo napev, priobčujemo je pa zategadelj, ker je marsikomu gotovo še neznana.

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajne.

(Dalje.)

Praktičen del.

V Makrobiotike teoretičnem delu razpravljaj sem o dolgosti življenja človeškega in dal navode, kako doseči visoko starost; v praktičnem delu seznanil bodem čitatelje z zdravju škodljivimi stvarmi, podal navod, kako napraviti domačo lekarno in postopati z ljudmi, koji so v smrtni nevarnosti. Ker ima znani pisatelj slovenski dr. Mahnič izredno veliko zaslug na književnosti slovenski, usojam si posvetiti Njemu praktičen del. Njemu ugajajo najbolj dodatki, radi tega razdelil sem i jaz praktičen del v dodatke Njemu na čast. Toliko v dodatek.

Prvi dodatek.

V drugem poglavju poudarjal sem veliko važnost zdravih roditeljev v dosegu visoke starosti, toda to še ni dovolj, gledati mora vsak i na to, da je oče v uživanju previden, v gotovih slučajih ne sme biti pijan, kajti grehi starišev maščujejo se do tretjega in celo do petega kolena in posledica pijanosti je lahko ta, da prideš z vodeno glavo na svet. Paziti je treba torej pred rojstvom na roditelje, potem lahko zagledaš z mirnim srcem beli dan. Dobro je, če si izbere vsak take roditelje, kojim ne dela nastop naš v življenje preglavice. Jako neprijetno je n. pr. če si izbere kdo za očeta kacega cerkvenega dostojanstvenika, mladeniča, devico; dotičnim je to zelo neprijetno. Najbolje je, da si izbere vsak dve zakonski polovici in se naredi iz njih trojica. Kadar pridejo neumna leta, no in teleta — te leta ne odidejo če tudi si kapelan, glej da ne bodeš postopal tako spodtakljivo, kakor K. in — v botaničnem vrtu.

Človek mora začeti živeti takoj po porodu racijonalno. Hrana mora biti lahko prebavljiva; najboljše mleko. Ni smeti misliti, da bo novorojeno dete vživalo krompir, zelje, bržolje. Nikakor ne. Da potrebuje dete čiste tekoče hrane, uvidi se iz tega, ker nema zob. Vina dati novorojencu je zelo nezdravo. Izgovarjajo se kmetje da otrok po užitem vinu bolje spi. No, če že ni drugače pa mu dajte žganja, toda previdno — frakeljček je preveč.

Da se pa vsled tega ne privadi pijančevanja, zapisati se mora otroka takoj v družbo treznosti. Za otroka je po mojem mnenju najboljše mleko od oslice. Pri oslici se otrok priuči izgovarjati samoglasnika i in a pozneje prinese se ga h kravi, koja ga uči izgovarjati m in u in če se mu da mačko za tovaršico uči se vezati i a m u v m i a u.

To je prvi pouk. Kadar zna toliko, začne se poučevati o nihilizmu, ateizmu, panteizmu, socializmu, šematizmu in drugih zelo potrebnih vednostih. Dobro je, če pozna v teh strokah slavne može, kakor: Giordana Bruna, dr. Mahnič, Schopenhauerja, Husa in druge pečene in nepečene filozofe in učenjake. Gledati mora se tudi strogo na čednost. Srajca in koža menjati se morata vsak dan; koža s tem, da se otroka slednji dan umiva, posebno pa radi tega, da ne vzbudimo pri otroku tako zgodaj grešne ljubezni in ž njo spojene duševne o . . . e. Radi tega bodi tudi hrana bolj zeljnata. Mesa in vina ni smeti dajati mladeničem, ker vzbujata meso in vino poželjenje. Hufeland pravi, da je tudi dobro, če vsak nosi široke hlače; ozke hlače so peklo poželjenja in pregreh. Torej le „široke hlače“! Pridno telovaditi in skakati svetujem vsakemu mladeniču. S telovadbo utruji se telo in tako preženó pregrešne misli. Oni dijaki, ki pridejo letos na Dunaj in jih nanese naključje v kočljive

družbe, kjer je v nevarnosti denar in še kaj drugoga, naj le pridno skakajo do utrujenja; to je jedino sredstvo. Sploh naj si prihrani mladenič nedolžnost do zakona. Ako bodo vsi mladeniči ohranili si nedolžnost, se tudi deklicam ne bode treba bati za-njo.

Multa tulit fecitque puer, sudavit et alsit
Abstinnit Venere et vino.

Velik greh je, zapeljati nedolžno bitje, jedva razcveto cvetko pohabiti, še večji, da v nebo kričeč greh pa mora biti, ako je dotičnik k n, ona pa, recimo — omožena.

Da sem n. pr. jaz v jarmu svetega zakona, ne užival bi nikdar veselja v tujem zelniku — saj ima vsak v domačem dovolj dela z obdelovanjem.

Je že tako! Dandanes imajo ženske za podporo le „Cul“ mesto „morale“.

Iz tega nedostatka morale prihajajo nadležne bolezni, proti katerim je jedina pomoč Idrija — Idrijsko živo srebro.

Glavni podaljšek življenja je po Hufelandu „srečen zakon“. Da bi bil jaz oženjen, pisal bi lahko i o tem, tako pa molčim.

Toliko vém, da se zakoni sklepajo v nebesih in da je vsak po poroki, kakor bi bil padel z nebes — in to ni prijetno. Pravijo, da ima „noč svojo moč“. O tem uveril se je gotovo vsak vitez sv. zakona, kadar je prišel po noči nabit domov in ga je žena nabila z močno roko. Dobro pa ni pustiti vsacega v svet zakon. Za dr. Mahniča je dobro, da je obsojen v vedno devištvo; prvič bi žena njegova ne bila zadovoljna, ker mu ne dostaje najpotrebnejšega hišnega orodja in v drugič ne, ker bi jej hotel prirezati jezik i. t. d. Toda če živi oženjen človek tudi dolgo, večno ne živi nobeden. Vender je izšla knjiga, ki obeča svojim čitateljem večno življenje, knjigi naslov je: „Duhovna lekarna“.

„Duhovna lekarna“ ozdravlja vse duševne bolezni na telesu in telesne na duši. Naj mi bode dovoljeno navesti nekaj vsebine: mraz boječnosti, mrzlica lakomnosti, omotica čestilakomnosti, kostna gniloba nevošljivosti, vodenica duhovna (?)

Škoda, da ni popisal še več bolezni, kakor n. pr. sušica potrpljenja, krof ljubosumnosti, purgacija zapravljivosti, mrena bogotajstva i. t. d. Konečno navaja zglede lepe smrti. To je kaj navadnega. V bolnico naj ide, tam vidi mnogokrat človeka, ki umre za „srčno hibo“ in to je najlepša smrt. (Dalje prihodnjič.)

No Čuden, ali sme vojak na straži govoriti?

— Ne sme.

Kaj boste torej storili, ako Vas kdo na straži nagovori?

— Rekel mu bom, naj bo tiho, ker bi jaz bil kaznovan, ko bi ž njim govoril.

Telegrami „Brusu“:

Novomesto. Kanonik Frank imenoval je na leci Sokolsko slavnost — ničemurnost. — Prošt Urh pa je na gimnaziji, ko je nadzoroval Marinko glede veronauka, rekel dijakom: Vsa slovenska literatura je za nič, le to je kaj vredno, kar dr. Mahnič „pišejo“.

Šenčur pri Kranji. Pri nas se za kandidata ponuja „urednik Kalan“. Prosimo Vas, ali je to ista oseba, ki je tudi kapelan v Trnovem? Ako je tako, potem smemo sklepati, da se urednik Kalan sramuje kapelana Kalana. Utegne se zgoditi, da bode tudi narobe.

Šmarije pod Ljubljano. Čudno se Vam zdi, zakaj se je pri vsprejemu „Sokola“ naša duhovščina sijajno odlikovala s svojo odsotnostjo. Jako naravno! Naša dva gospoda imela sta baš v krčmi silnega posla, da nikakor nesta utegnili.

Postojina. Naš Fekete pojde nekda v Kranj. Pokadili mu bomo z ajdovico in obesili znane zvonce do kolodvora. Da bode obilo solz, kupili bodemo nekoliko glav čebule, katero pa že naprej Kranjcem prav toplo priporočamo za primeren vsprejem.

Planina na Notranjskem. Jaz Janez Podboj sem župnik v Planini. To je ves moj program. Ko bi pa kdaj dobil drugo župnijo, utegnem primerno predrugačiti tudi ta skromni program. Hodil bom srednjo pot, kakor mi jo kaže Fekete. Da nisem prenapet, zato skrbi moj krojač. Ne usiljujem se prav nič, toda agitoval bodem od hiše do hiše. Zlatih gradov ne obetam, ker jih nemam, kaj srebrnega se pa sam ne branim. Porojen sem sicer v Ribnici, radi tega pa vender Notranjec (glej priloženi krstni list!), kajti Kras je suh, kakor ribniška „süha roba“. Ako me volite, prenarejal bodem postave in

skrbel za blaginjo po vsem Notranjskem, seveda le tedaj, če ne bode Hinko Kavčič izvoljen. Liberalizem je sicer puhel, vender jaz sem junaka dovolj, da mu starem glavo. V Ribnici je „jarcprister“ pri zadnjem prelazu ogenj ustavil, jaz Vas pa obvarujem kužnega liberalizma brez karbolne kisline in klorovega apna. Torej volite mene in blagor Vam na tem in onem svetu! Amen!

Ljubljana. (Iz uredništva „Slovenčevega“:) Hvala Bogu, da imamo kandidata Žitnika! Tacega ni bilo in ga ne bode, dokler na svetu trava raste. Žitnik je „Pri solnci“ več vreden, nego deset Jeretinov. Jeretin je krčmar, posestnik, načelnik cestnemu odboru. Kaj je to? Nič, prav nič. Da je Jeretin kapelan, potem bi bila stvar malce drugačna, stoprav potem imel bi vse najboljše lastnosti. Kandidat pri kapelanu začenja.

Poljane nad Škofjokoloko. Pri nas je vse za župnika Golobiča. Gospod kanonik Klun se zaradi tega ne bode srdil, saj sta kljun in golobič vender nekoliko v sorodstvu.

Črnomelj. Pri nas je deželnozborskih kandidatov vse belo. Da bi vse sešteli, iščemo že človeka, ki bi imel na vsaki roki vsaj šest prstov.

Vrhnika. Naš kapelan Matevž rekel je po volitvi: Lepo in veliko gardo v irhastih hlačah imam za seboj! Vse prav, ljubi Matevž, dvakrat Matevž, toda premisli samo jedno: Prečrtal si na volilnih listih gospoda, ki ni samo nenavadno izobražen, ampak tudi velik dobrotnik občini, revežem in cerkvi. Ako ste dosledni, potem ga morete tudi prečrtati, kadar iščete podpore pri njem. Namesto njega bode pač naš Matevž prav globoko v žep posegnil.

Stari lisjak dobro ve, zakaj neče iz brloga.

A-hacelj: Kaj tacega, kakor letos pa še nikoli ni bilo. Duhovniki začeli so pri volitvah zgago delati in starim celó konservativnim kandidatom nogo podstavljati.

B-hacelj: Res huda je. Kdor ni kapelan, bode težko obstal, ako pojde po njihovih mislih. Povsod so kapelani glavne osebe, povsod kapelani kandidatje.

C-hacelj: Tako je tudi prav. Jaz samo še na to čakam, da bom mej deželnozborskimi kandidati čital še magistratnega praktikanta Erzina.

A-hacelj: Beži, beži, kako ti more kaj tacega ugajati. Erzín vender ni mož za kaj tacega.

C-hacelj: Zakaj ne? Le glej, koliko romanj je že priredil na Sv. Višarje in na Trsat in koliko denarja že spravil iz dežele. Več zaslug ima kakor kapelan Kalan.

B-hacelj: Več zaslug! In ko bi tudi res bilo, je to vender še prebito malo, kajti Kalanovih zaslug ni prav nič. Zatorej ne vem, kako ti pride Erzín na misel.

C-hacelj: Zató, ker je stvar v takim tiru in ker upam, da . . .

A-hacelj in B-hacelj: (vmes): Upaš da? — da?

C-hacelj: Da se vsaka pretirana stvar sama spelje „ad absurdum“.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Tekoče leto prineslo nam je mnogo gosenic, za njimi na milijone glogovega belina in baš sedaj proti Kresu vse polno žarnih kresnic. S tem pa še ni zaključena letošnjega leta zajčja plodovitost, kajti deželno-zborski kandidatje se tudi množé in naraščajo v istej progresiji, kakor klerikalni listi in kakor samostani in jezuitje v Ljubljani.

Nekaj posebnega je v političkem vzduhu. Jezuitski kisik, pravi „ozon“ proizvaja se na debelo, vsa dosedanja tradicija gledé deželnozborskih volitev postavlja se na glavo, ni je več discipline niti starim poslancem nasproti, častihlepe postalo je vodilno načelo in naši „mladiči“ kažejo v tem gorostasne talente.

Kapelani, Ljubljanski seveda v prvi vrsti, pogajajo se za hegemonijo in ko bi šlo po željah njihovih, ne imeli bi v deželnem zboru samo šestnajst kapelanov, marveč vsi poslanci bi morali biti duhovniki, ali vsaj kapelani.

To gibanje postalo je epidemično, da, celó endemično. Zató vidimo, da še nikoli ni bilo toliko protikandidatov, kakor nam jih je nemilostno nebo narosilo baš letos. V mladih kapelanov očéh ni milosti niti za kanonika Kluna, niti za dr. Poklukarja, niti za Detelo. Vsi ti so premalo konservativni, vsi ti so, kakor je rekel kapelan Kalán: sami „poštimovalci“, ali kakor se nemški pravi „Beschwichtigungshofrätbe“. Nova tla se morajo položiti, da bodo lagodno po njih hodili in spenjali se kvišku gospodje kapelani, ki imajo vsak teden sedem prostih dnij in še druge ugodnosti.

Kapelani kandidatje, to je znamenje današnje dóbe. Kapelani so kandidatje, kapelani glavni agitatorji, na kapelanih dandanes svet stoji. Brez njihovega dovoljenja ne pade niti vrabec raz streho, kapelani Ljubljanski „ad oculos“ dokazujejo istinitost Vodnikovega izreka, da „jajce več ko puta vé“.

„Nur Lumpe sind bescheiden“ učil je že Göthe, ki pa k sreči ni bil Ljubljansk kapelan. Navzlic temu izreku pa bode kapelan Kalán po 4. dnevu meseca julija pohleven in ponižen, jako ponižen, morda tudi kdo drugi ž njim. In kapelan Kalán odložil bode potem nekda svoje „domoljubno“ pero in tedaj nastane za ves slovenski svet „sodnji dan“. Brr!

No pa brez šale! Prihodnji deželni zbor imel bode čudno lice. Ako bi prodrli vsi kandidatje, ki bi radi, imeli bi v zbornici: kanonika Kluna, dekana Aleša, župnika Podboja, kapelana Kalana, kapelana Žitnika, župnika Golobiča, župnika Sajevca, ravnatelja Povšeta in

še par drugih gospodov, ki so iste barve. Meni bi kaj tacega silovito ugajalo, prsi bi se mi širile čistega lokalnega rodoljubja, kajti potem bi mi daleč nadkriljevali deželo Tirolsko, ki sedaj jedina sluje, kot „das glaubensstarke Land“, kar pa nikakor ne zabranjuje, da normalen Tirolec takozvani „Schualzer“ začuje stoprav v štiridesetem letu.

Vse te razne kandidature so pravi pravcati „Hexensabbath“, slovenski bi se morda pravilno reklo „Mlekarska zadruga“. Veliko mleka zlilo se bode v veliko pinjo, a dobrega masla ne bode iz te brozge, še „pinjenca“ ne. Neprostopoljni zadrugi, pa si bodo naposled namesto pričakovanih deležev brisali oči, kakor se je nedavno že nekje zgodilo.

Zelo znamenito in poučno je, kaka sredstva se pri volilni agitaciji uporabljajo. „Slovenec“ pepelil si je svoje tème, češ, dr. Vošnjak, ne sklicuje dovolj shodov za svoje volilce, a ko je dr. Vošnjak sklical tak shod v Št. Petru, hodil je tamošnji župnik od hiše do hiše in odgovarjal volilce, naj ne idejo na shod. — Na Vrhniki je gospod dekan snedel svojo častno besedo. To seveda ni lepo, a resnično pa je. — V okraji litijskem naznanjali so se z lece možje, kateri se imajo voliti. A to bil je le pesek v oči. Z lece se je oznanjalo, na tihem pa vse drugače delalo. Zlorabila se je leca, kajti „namen posvečuje sredstva“. Navzlic takemu „Machiavelizmu“ ima vender v litijskem okraji g. Jeretin 37 pristnih, Žitnik pa 10 pritihotapljenih glasov.

Ker sem omenil Jeretina pride mi na misel, da je baš te dni g. Žitnik v svojem „Slovenca“ protikandidata Jeretino strastno napal. Očital mu je celó onih 400 gld., ki jih Jeretin kot načelnik cestnega odbora na leto dobiva. Videl je pezdri v očesu sosedovem, bruna v očesu svojem pa ne. Gospodine Žitnik, ali mar Vi brezplačno urednjete „Slovenca“? In oni nedeljski izleti v Presko ali ne vržejo tudi par stotakov na leto? Toda to še ni dovolj! Par „ofrov“ na leto, ker smo tako nesebični, tudi ne more škodovati. Stvar je hitro opravljena, stotak ali dva sta v žepu in človek potem z mirno zavestjo v Medvodah malo karte pomeša.

Tudi se mi ne vidi previdno, preiskavati svojega protikandidata preteklost. Ko bi začeli brskati po kandidatski preteklosti, prišlo bi pač mnogo čudnega na dan

„Da bi se ljudje smejali
in oho! oho! kričali.“

Jaz n. pr. poznam kandidata, ki je nekoč stal na razpotji, kakor Herkul. Na desni bil je samokres, na levi pa je držala pot — v semenišče. Kočljiv položaj! Ker je mož še mej živimi, si samokresa izvestno ni izbral . . .

Toliko za zdaj. Sapient pauca!

Jaz nemam nič proti temu, da je mnogo kandidatov, želel bi celo, da se zavednost v naših volilcih tako silno pomnoži, da bode sleharni v sebi čutil kandidatsko sposobnost, a nekaj mi ne more iz glave. Ako namreč vera res peša in strupeni liberalize m kvišku pomolja kruto svojo glavo, kako morejo gospodje župniki in kapelani zagovarjati pred Bogom in pred svojo vestjo, da bodo za deželnozborskega zasedanja kar meni nič tebi nič zapustili izročene jim ovčice. — Kako lahko se prikrade v pastirjevi odsotnosti gladni liberalni volk! Huhu, hu! Kar mrz me tresla, kadar na to mislim. Smolka rekel je nedavno v državnem zboru: „Zuerst das Geschäft, dann das Vergnügen!“ Pri nekaterih naših kapelanih velja nasprotno: „Zuerst das Vergnügen, dann das Geschäft! Na svidenje!

Istrske brnsijade.

Čez sedem let vse prav pride, rekli ste nedavno v Svojem listu in pokazali ste nam „luč“, ki raz okna znane Tržaške rumene hiše takó intezivno obséva vsa naša zlodejstva, da nas že imajo pri fraku, ko se še niti prav ganili nismo, katera luč pa meče na drugo stran tako prijetno senco, da niti ne opaziš ónih kar takó raztresenih preparatov, katerim navadno pravimo bombe; — junakov, ki jih trosijo, pa že celó vzreš ne. Čudna luč to, ne res? Vidite, da senca ni samo zató dobra, da bi človek v nje krilji ob zgoči in duha moreči soparici letne dobe lenobo pasel, ampak da služi tudi drugim vzvišenejšim namenom. Seveda jih je mnogo, ki nečejo priznati potrebe čudne te „luči“ v Trstu, a to so nevedneži, ki ne vedó, kaj je razmeram in gospodujočim individuvalnostim primerno. A „luč“ to dobro vé in zató so za mestni blagor trudeči se očetje prav zadovoljni z „lučjo“ in menda — „luč“ tudi žnjimi. Mein Liebchen, was willst du noch mehr?!

Onih sto in toliko in toliko poslancev, — avstrijskih seveda — ki so prišli nedavno v Trst bili so nekda sè sprejemom jako nezadovoljni. Kaki čudaki so to! Kaj je treba, da uprav v Trstu prirejajo avstrijske demonstracije, osobito čemu je to, da Avstrija ravno ob Tržaškem zalivu svoje ladije teše in takó vznemirja brunne dušice „della fedelissima! Kdor hodi k takim otročarijem“ — veste, jaz imam „Triesterčin“ leksikon vedno pri roki — ta se klati po nepotrebem po svetu prav kakor bi hodil „na uro gledat“. In takim pohajačem da bi prirejali slovesne vzprejeme?! Pojte no, ne bodimo šemberge! Najivni so res ti naši poslanci, najiven je tudi italjanski konzul v Trstu, gosp. Durando. In pa res nezaslišano: italjanski konzul, pa ne pozná italjanskega mišljenja tržaške gospóde! Da bi se bil nesrečnež vsaj o pravem času informoval pri dr. Piccolli-ji, pa bi bil prihranil mnogo britkih ur sebi in — Crispi-ju. Toda ljudje drvé tja naprej, ne poznajoči niti svoje okolice; potem pa pride kazen, neizogibna, zaslužena kazen. Seveda zdaj, ko je prepozno, gospod Durando pozna silno moč dr. Piccollija. Mož je v Trstu zacvilil, interpelant na monte Citorio je zagrmel, gosp. Durando je kot denuncijant nekda moral romati v Rim in ubogi Crispi zagovarjal sebe in svojega konzula kakor veš in znaš. Morálo iz te tragikomedije izvajaj si vsak sam; našim poslancem pa svetujemo, da si jo vzamejo k srcu.

In zdaj sem pa zopet tam, kjer sem zadnjič nehal — pri analogijah. Gospodje bodo sicer hudi na nas dasi dobro vedó, da je gola resnica, ako trdimo: mej razmerami našimi — in tu nam je v mislih seveda italjanski element — in Tržaškimi je analogija, odnošaji in mišljenja so ista. Zató pa je bil vzprejem v Pulji ravno tak, ni za las boljši, kakor v Trstu. Toda v Pulji je veliko več bajonetov in manj „cittadinov“, nego v Trstu in ker ima tu glas gospodov „v suknji beli“ dokaj več veljave, nego kje drugod, zató pa sad irredentovski ne raste na takó visokih steblih, temveč se razvija bolj ob tleh, da ga celó težko zapaziš sicer pa: Tout comme chez nous. Ako pa je francoski pregovor resničen, da óni, ki se opravičuje, samega sebe toži, onda je naš „Eco“ najhujši tožnik, proti italjanski stranki hujši nego vsak državni pravdnik, oziroma proti mestnim očetom Puljskim, kajti „Eco“ ekskuzira magistratovce, ne da bi jih bil kdo direktno tožil. In originalen zagovornik je ta naš „Eco“! List argumentuje tako-le: Ko je svoje čase pridrdral prvi vlak na štacijo Puljsko, kateri dogodek je bil gotovo neprimerno večjega

pomena v narodno-gospodarskem in trgovskem obziru, nego prihod državnih poslancev, tudi takrat — takó pravi „Eco“ — ni bilo žive duše blizu in vlak je pridrdral takó samotno, kakor kadar krene najbornejša „kripica“ v Blaškovičevo gostilno. Zató misli „Eco“ da ne iščimo ekstaze tam, kjer je ni! Toraj „Eco“ sam sluti, da se gospoda od municipija ni prav vedla, à boter ta osvetljuje stvar takó otročje-ljubko, nedolžno, da bi ga skoro pobožkali po sicer velem lici, kakor gladimo lica nedolžnim otročičem. Ne, ne tako, dragi „Eco“: nekdej storjen greh ne opravičuje vseh družih sledečih grehov; taka argumentacija je, ne zameri, jalova. Tu mi pride na misel kmet, kateremu sem svoje dni očital starokopitstvo, ter mu prigovarjal, da se poprime racijonalne vinoreje. Veste kako mi je zasolil: „Saj ne rečem, da nimate prav, delal pa bom le po starem, kajti, ako je bil moj oče osel, zakaj bi jaz ne bil osliček“!

Tudi to je stališče, toda stališče — osličev. Na našem municipiji velja jednaka maksima: ako so naši predniki delali neumosti, zakaj bi jih mi ne!

Ko bi le gospodje hoteli biti odkritosrčni! Bodi dekile še takó krasno, imej še tako mile modre oči, kakršne more imeti, tako pravijo naši Tevtoni, jedino Germanka, bodi jej v last najvitkejša, uprav eterična rast: ako te srce do nje ne vleče, pa je ne moreš ljubiti. Taka se godi naši gospódi! Nasli razumete?! Kakor rečeno: Trst in Pulj, Rovinj in Poreč itd. itd. so prav bližni sorodniki, jedini razloček je, kakor smo že rekli, ta, da so povsod drugod razmere skromnejše, nego v Trstu.

Uvažujoč to resnico, misli si naš „Giovine Pensiero“ tako kakor neki renomiran tarokist Puljske čitalnice, ko dobi káko prav siromašno „trojko“: male ribice, dobre ribice. Dočim si Tržačani privoščijo velike gospode, za demonstracije svoje, je naš Benjamin zadovoljen tudi s — pismonosci.

List je namreč imenom denunciral jednega pismonosca, češ da je bil prisoten pri otvorjenji „Čitalnice“ pri sv. Petru v šumi. Bog vé, se ho-li res ustavilo slovansko koló vsled tega dogodka?! Ubogi bedaki!

Gospod urednik! Tudi Vi ste gotovo že čuli, da je pogled nekaterih ljudij škodljiv novorojenemu otroku, živini, sadu na polji itd. itd. Takov in še veliko hujši pogled ima naš Srečko Glezer. Nad tri tisoč nas je bilo na kolodvoru pri sv. Petru, upili smo kot zverine; ko pa je pokazal dr. Srečko klasično modelirano glavo svojo iz kupeja, smo pa kar utihnili in hlače so se nam tudi tresle. Takó smo čitali črno na belem v nekem italjanskem listu. Strupeni pogled je pa do cela omamil Vašega — č.

Iz Kalanovega „Domoljuba“.

„Štirje ljudje se vender ne morejo ustavljati 96 ljudem in v taki razmeri je število Slovencev in Nemcev na Kranjskem“. (Torej 4 Slovenci proti 96 Nemcem. Uredn.)

„Te besede so vzbudile mnogo govorjenja po svetu, a državniki se Rusije bojé in zato tudi te besede obračajo na lahko.“ (Prava Kalanova logika! Uredn.)

„V Sorški fari je na hribu Osojniku v nedeljo strela udarila v zvonik mej cerkvenim opravilom.“ (Zvonik,

stojčej mej cerkvenim opravilom, je gotovo kaj novega Uredn.)

„V deželnem zboru štajerskem je prostora za 60 poslancev.“ (Ali res nič več? Uredn.)

Narednik: Ponižno meldam, da so tukaj v teh prostorih miši.

Polkovnik: Tako? Ali je tam kaj za jesti?

Narednik: Ponižno meldam, za jesti ni nič. Mi tjakaj le komis skladamo.

Vse in — nič.

Minka lepa, ravna je kot jela,
Kakor mleko njena koža bela;
Minka ima zobke krasne,
Oči ima Minka jasne;
Lasi njeni so kot svetla svila,
Drážestna je, kakor gorska Vila.
Dih njen vonjáv je, kakor maj,
Čaroben njenih ustén slaj,
Minka vsa je krasna slika,
Krasna slika in oblika!
Vsa polna domoljubnega je žara,
Le škoda je, da nema nič denara.

Zatorej mnogi vzdihá gospodič:
Veliko je krasote, novcev pa nič.

Koliko je prebivalcev v Ameriki?

Nič več in nič manj kakor 3700, kajti kapelan Kalan piše v svojem „Domoljubu“: Iz Črnomlja v Beli Krajini se poroča, da se je od tam zopet letos odpeljalo v Ameriko nad 700 ljudi; v Ameriki pa jih je že dozdej bilo okoli 3000. Tako se človek tudi iz „Domoljuba“ lahko statistike uči.

„Misel.“

Roman iz sedanjega časa. Spisal Jurij Šuri-Muri.

I.

Kjer stojé zadnje hiše, bivala sta on in ona. Za začetek romana je to dovolj. On pravo za pravo ni bil on, mož namreč, bil je mož po spolu, sicer pa samec. Ona ni bila žena, bila je sestričina po Adamu in po Evi, kakor so hudobni jeziki trdili.

Njemu bilo je ime Gašper Jazbec, njej pa Urša Maruša. Ker pa ti imeni ne sodita v roman, imenujem njega Slavoljuba, njo pa Ljubico. S tem sem se prikupil nežnim čitateljkam, ki so mi že naprej hvaležne, da sem glavni junakinji dal tako blagglasno ime.

Slavoljub bil je umirovljen uradnik, vlekkel je poštno pokojnino na leto. To je bila nekda najlepša lastnost njegova. Živela sta z Ljubico prav prijetno, bala se nista niti črne vojske, kajti Slavoljub imel je že sedem križev na hrbtu, Ljubica pa je imela še le dvajset let.

S tem bi bilo prvo poglavje že končano. Čitatelja kar blažilne mravlje spreletavajo, čitajočega, kako sta Slavoljub in Ljubica ob mastni penziji zadovoljno živela. Ker pa je mnogo tacih, ki pri romanu pogledajo najprej na zadnjo stran, povem jim že naprej, da bo ta komedija dobro končala, naposled bo poroka. „Ende gut, alles gut.“

I.

Prvo poglavje bila je sama idila. Čuli ste, kako Slavoljub smrči, Ljubica pa vzdihá. Hkratu ves drugačen prizor! Ljubica premenila se je nepričakovano. Začele so jo obhajati slabosti, po trebuhu jo je „šravfalo“, obolela je nevarno. Slavoljub si dolgo ni vedel pomoči. Kdo? kaj? kje? klical je obupno v svet.

A Rojenice, poslednje, kar jih je bilo na Slovenskem, stale so še pri njegovi zibelki. „Per acclamationem“, ali morda tudi ne, so rekle: „Kadar bo Slavoljub v največji zadregi, takrat ga bo pamet srečala, — ali pa tudi ne.“

In res, Slavoljub se je domislil, da je v Ljubljani kacic 40 doktorjev vsega zdravilsta, da pa tudi še živi Domžalska konjederka. Ta je najbolj prefrigana. Napotil se je k njej. Ondu dobil je za dober denar dobro zdravilo, da bi Kočmar sam boljšega ne zmožel, in radostnega srca vrnil se domov.

A glej, prišel je prepozno, ali pa je imelo zdravilo že od daleč preveliko moč. Prišedši domov vidi, da je pri Ljubici prestalo vse „šravfanje“, nastalo pa nekaj v nebo kriččega. (Zastor pade.)

III.

(Prizorišče v neki prodajalnici v Ljubljani: Na desno in levo razstavljenih je nekoliko grabelj in košev, v ozadji čuje se, kako iz kanalov smrdi.)

Slavoljub: (prihiti ves zbeگان.) Gospod kum, gospod kum, ali si že čul, kaj se mi je pripetilo?

Kum: Čul, čul! To je že preveč! Kaj pa počenjaš? Hm, hm!

Slavoljub: Počenjam? Ne bodi vender tak! Rotim se ti, da sem nedolžen, kakor „Lahov koš“, kakor novorojeno dete. Prav čisto nič! To je vse le „misel“. Jaz že vem za enak slučaj. „Misel“ sama je že dovolj.

Kum: No, nič ne rečem. „Misel, misel!“ Hm, hm! To ni posebno neumno! Toda povej mi, kdo pa je poslednji čas k vam zahajal?

Slavoljub: I kdo? Gospod Korlač. Prav prijeten gospod, prav prijazen. Bil je večkrat v naši družbi.

Kum: Gospod Korlač? Hm, hm! V tem grmu tiči zajec! To je torej tista „misel“! Jaz bi bil mislil, da je gospod Korlač le kalin, ker je pod vratom tako rudeč, sedaj pa vidim, da je tudi kukavica.

Slavoljub: Zakaj pa kukavica?

Kum: Čitaj naravoslovje!

IV.

Ne vem, je li Slavoljub res čital naravoslovje, ali pa posnemal čveteronožne vegetarijance, faktum je to, da je v nekoliko dneh bila poroka v neki zasobni kapeli. Pri poroki bil je tudi gospod Korlač prisoten, bil jedna glavnih oseb.

V.

Novoporočenca se imata dobro, gospod Korlač se sam sebi smeje, le gospod kum, zdaj pa zdaj nevoljno z glavo zmajeva, češ: Vražji Korlač že zopet novo „misel“ kuje.

S tem je za sedaj roman končan. Slavoljub vleče še naprej svojo penzijo in čaka, kdaj pojde zopet k Domžalski konjederki po zdravilo za „šravfanje“.

Srečni ljudje!

„No prijatelj, ti pa imaš praktične brke!“

— Praktične brke? Kaj hočeš s tem reči?

— No, če gorenjo ustno malo zavijaš, imaš takoj samoraslo krtačico za zobe!“

A-hacelj: Čul in čital sem, da je bila zopet cela aféra zaradi cvetlic v Tivolskem parku. To je vendar čudno, da ljudje javnih nasadov ne pusté pri miru!

B-hacelj: Jaz sem nekega slišal, ki se je izgovarjal, da so napisali samo slovenski on pa da samo nemški umeje. Saj bi morebiti res . . .

C-hacelj: Kaj morebiti? Ali si ti tudi že taka mehka tepka? Poglej po drugih mestih! Kako pa je tam? Sicer pa, kdor se izgovarja z napisom, s tem kaže, da še toliko ni omikan, da bi vedel, kako se je na javnih prostorih obnašati.

Zadrega.

V neki vasi na Slovenskem prirejali so nedavno slavnost. Ko se je slavnostni odbor sešel, predlaga nekdo, da bi se tudi streljalo s topiči.

A tu se oglasi stara glava, češ:

„Kako bomo streljali s topiči, ko imamo samo možnarje.“ —

V nekem muzeji.

Gospod, ki je marsikatero matere kruh pokušal in prehodil mnogo dežel, pripovedoval je nekoč tako: Ko sem bil nekdanj v Londonu, zanesle so me noge tudi v tamošnji muzej, kjer je čudovitih in imenitnih predmetov da se ne moreš nagledati.

Najel sem si voditelja, ki je vsako znamenitost do jedra poznal in katerega nobeno vprašanje ni spravilo v zadrego. Stoječ pred nekim starim mečem, vprašam ga:

„Kak meč je to?“

Voditelj odvrne kakor bi besede iz rokava iztresel: „To je meč, s katerim je Bileam svojega osla prebodel!“

Na to jaz: „Ni mogoče! O Bileamu sem tudi jaz nekoliko čital, kakor tudi o njegovem oslu. Kolikor se spominjam, čital sem, da Bileam ni imel meča, ko se je nad oslom razsrdil, ampak si ga samo želel imeti.“

Voditelj: „Da, da! Saj to je baš tisti meč, ki si ga je Bileam želel!“

Eifflov stolp.

Kdor nema časa in denarja, da bi potoval v Pariz, ogleda si Eifflov stolp „en miniature“ prav lahko in prav blizu Ljubljane.

Stolp ni od železa, ampak lesén, 300 metrov tudi ni visok, a z nekoliko domišljije gledalec prav lagodno pojmi vso konstrukcijo.

Ustopenina je prosta, natančneje podatke pa dragovoljno daje gospod Tomek, graščak v Rakovniku pod Ljubljano.

Jemljemo vse na upanje.

Nek gospod kapelan sreča deklico in jo vpraša:

Gospod: No Micika, kam greš, kam?

Micika: V prodajalnico grem po moke.

Gospod: No prav je prav, a pazi, da denarja ne zgubiš.

Micika: O ne! „Jemljemo vse na upanje.“

Žurnalist kapelan Kalan

poslal nam je zaradi dogodka na Rimski cesti št. 5 popravek, katerega bomo natisnili v prihodnji številki, da se odkrižamo nepotrebnih potov.

To pa je tudi vse. Preklicali ne bomo niti pičice, ker je vse res, kar smo pisali, kakor bomo, kadar treba pred sodiščem dokazali.

Da nam je kapelan Kalan sploh popravek poslal, to je pač skrajna predrznost. K temu treba specifično Kalanovega čela. Kako bi sicer lagal, „da ni odlašal par ur, tudi par minut ne“, ko vendar lahko s pričami dokažemo, da so poslali ob 4 uri zjutraj ponj, a Kalan prišel je še le ob 9. uri. Toliko za danes, da ljudje Kalana malo spoznajo.

V prihodnjič kaj več.

Uredništvo „Brusovo“.

Rešitev III. skakalnice.

Moja pesem.

Moja pesem bo nosila
Tvojo hvalo križem svet,
Z ust mladenčev se glasila
Bo še v času poznih let.

Iz solza, ki so vesele
Mi rosile moj obraz,
Rože bodo razcvetele,
Ko spet pride cvetja čas.

Iz solza, ki so otožne
Zalivale mi oko,
Pa vijolice pobožne
Pomlad obrodila bo.

Zložil S. Jenko.

Oče in sin.

Oče, ki je imel mnogobrojno obitelj, vpraša nekoč svojega sina: Ivane, zakaj pušiš vedno tako drage smodke. Koliko stoji jedna?

Ivan: Po osem soldov so!

Oče: Zapravljivec! Glej, jaz pušim samo dvakrajcarske „štinkadores“.

Ivan: Saj je to dosti drago. Da imam jaz toliko otrok, kakor ti, bi niti ne pušil več!

Napis na nekem grobu.

(Iz žirovskih hribov.)

Tukaj počiva Jernej Porenta,
Naj mu trobi večna trobenta!

Vabilo na naročbo.

Z dvanajsto številko dokončal je „Brus“ svoj polletni tečaj. Uredništvo si laska, da je vestno vršilo ulogo svojo in čitateljem podajalo izvirno gradivo in lepe podobe.

Z dobro vestjo trdimo, da doslej še noben slovenski šaljiv list ni imel toliko zabavnega gradiva, niti toliko podob.

Sodeč po dopisih, prihajajočih nam iz raznih krajev, in po naših sotrudnikov člankih in drobnih noticah, gojimo prijetno zavest, da „Brus“ ugaja razumništvu našemu in da je dokazal svojemu obstanku nujno potrebo.

Po dosedanjih načelih pisal bode i nadalje in kritikoval vse izrastke, ki so kvarni našemu narodnemu in socialnemu življenju.

Da pa bode svojo težavno ulogo točno in dobro vršil, k temu treba duševne in gmotne podpore, treba, da pomaga vsak, kdor je istih načel in nazorov, kakor smo mi.

„Svoji k svojim!“ bodi gaslo vsem, ki korakajo pod našim praporom, vsem onim, ki so si v vsakdanjem življenju ohranili primerno odločnost in dobro čutijo, kam pluje sedanji protivni nam tok. „Svoji k svojim“ bodi gaslo vsem somišljenikom, katerim prija dovtip, šala in satira in kateri čutijo, da je to neizogibna potreba.

„Brus“ stoji za vse leto 4 gold.

„ pol leta 2 „

„ četrt leta 1 „

Posamične številke po 20 kr.

Uredništvo in upravništvo „Brusovo“.

Listnica uredništva:

? v Ljubljani: Radovedni ste, kdo sta romantični osobi, opisani v zadnji številki pod naslovom „Botanični vrt“. Menimo, da nesta teško nganiti, zlasti ako vam povemo, da poslujeta na jednej in istej šoli v Ljubljani.

Gospod Leskovar: S takim člankom bi več škodovali, nego koristili. Vsi neso taki in mnogo je še častnih izjem. Mladiči so pač povsod „Streber“, najhujši pa v tem stanu.

Gospod M. v Ljubljani: Za prihodnjo številko.

Gospod J. K.: Veliko ni, a dobro došlo. Prosimo za objeljeno.

P. Kajzel,
trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (16-12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Brata Eberl,
izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.
Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,
za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njihju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so oljnaté barve v ploščevinastih puščeah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 11-24)

Cenike na zahtevanje.

Krasno izdelana
podoba Levstikova
v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v
„Narodni Tiskarni“
po 50 kr. po pošti po 35 kr.

Slika Kinspielerjeva
v veliki obliki
krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v
„NARODNI TISKARNI“.